

ת"פ 29802/05/15 - מדינת ישראל נגד יניר טאלב, אמיר טאלב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 29802-05-15 מדינת ישראל נ' טאלב ואח'

לפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. יניר טאלב
2. אמיר טאלב (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד בני פסקל

ב"כ הנאשם 2: עו"ד יניב אביטן

הנאשם 2 באמצעות הליווי

גזר דין

נגד נאשם 2

1. על פי כתב האישום שהוגש בתיק זה נגד נאשם 2 (להלן: "הנאשם" או "אמיר") ואחיו, נאשם 1 (להלן: "יניר"), היו השניים מעורבים באירוע אלים, בהתייחס לעבדאללה אבו רומי (להלן: "המתלונן"), שהוא בן זוגה הנוכחי של חברתו לשעבר של אמיר, איילת שמה (להלן: "איילת").

האירוע "התגלגל" מקטטה שהתרחשה בדירת הנאשם (להלן: "הדירה"), אל אירוע, שהתרחש כשעתיים וחצי לאחר מכן, מחוץ לדירה, במהלכו החזיק יניר סכין ואיים באמצעותו על המתלונן. בהמשך אותו אירוע דקר אמיר את המתלונן, במותנו הימנית, באמצעות סכין שהביא עמו.

כתוצאה מהדקירה נגרמה למתלונן חבלה בכבד והוא אושפז בבית חולים רמב"ם, מיום 6.4.15 ועד ליום 11.4.15.

2. יניר הודה והורשע, בשלב מוקדם יותר (ביום 8.9.15), בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן, שהוגש במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים, כדלקמן:

א. **החזקת סכין שלא כדין** - עבירה לפי סעיף **186(א)** לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

ב. **איומים** - עבירה לפי סעיף **192** לחוק העונשין.

משפטו של יניר הופרד ממשפטו של אמיר ודינו נגזר, ביום 7/3/16 למאסר למשך 6 חודשים (מע"ת בן 5 חודשים, שהיה תלוי ועומד נגדו הופעל, כולו, בחופף למאסר שהושת עליו) ונקבע שהמאסר ירוצה בעבודות שירות. בנוסף, הושת על יניר מאסר על תנאי והוא הועמד בפיקוח שירות המבחן.

3. בישיבה שהייתה קבועה לשמיעת ראיות, ליום 10/3/16, הגיעו ב"כ הצדדים להסדר טיעון, במסגרתו הודה אמיר בעובדות כתב האישום המקורי, שהוגש לתיק (לאחר שבוצע תיקון טעות סופר בסעיף המסכם, באופן שהמילים "נשק חם" הוחלפו במילים "נשק קר") ובמיוחד לו על פיו והורשע על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו, כדלקמן:

א. **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיפים **333 + 335 (1)** לחוק העונשין.

ב. **החזקת סכין שלא כדין** - עבירה לפי סעיף **186(א)** לחוק העונשין.

4. להלן עובדות כתב האישום המקורי (לאחר התיקון האמור בסעיף 3 דלעיל), בהן הודה אמיר:

א. הנאשמים הם אחים.

ב. נאשם 1 (יניר) הינו בן הזוג של אריאל בנעוליאל (להלן: "**אריאל**"), והם מתגוררים בדירה, הנמצאת ברח' צייטלין אהרון 9/1, חיפה.

ג. נאשם 2 (אמיר) הוא בן הזוג לשעבר של איילת הראל.

ד. המתלונן, עבדאללה אבו רומי הוא בן הזוג הנוכחי של איילת, והם מתגוררים בביתם ברחוב גיבורי הקריה 11, קריית אתא (להלן: "**הדירה של איילת**").

ה. בתאריך 6.4.15 שהו הנאשמים, אריאל, איילת ואנשים נוספים בדירה.

ו. בשעה 19:00 או בסמוך לכך, הגיע המתלונן לדירה. משהבחין המתלונן כי אמיר נמצא בדירה, החל המתלונן לצעוק ולקלל. בין המתלונן לבין יניר התפתח עימות במהלכו דחפו וקיללו אחד את השני.

ז. במהלך העימות ביקש המתלונן מאיילת לקבל לידיו מכשיר טלפון נייד מסוג סמסונג גלקסי שנמצא

בחזקתה ובשימושה (להלן: "הטלפון"), והודיע לה שהם נפרדים.

ח. יניר נכנס למטבח הדירה ושלף סכין מטבח בעלת ידית שחורה ולהב באורך כ- 30 ס"מ (להלן: "הסכין"). איילת תפסה את יניר והרגיעה אותו, והוא הניח את הסכין על השולחן במטבח. באותו זמן לקח המתלונן את הטלפון, ויצא מהדירה יחד עם אמיר, שהרגיעו.

ט. המתלונן נסע לדירה של איילת וארז את בגדיו וחפציו שהיו בה. כעבור זמן מה, יצר אמיר קשר טלפוני עם המתלונן וביקש ממנו לחזור לדירה ולהחזיר לאיילת את המפתחות של הדירה של איילת. המתלונן אמר לאמיר שהוא התכוון לחזור לדירה על מנת לבקש מאיילת לפתוח את הנעילה בטלפון.

י. איילת ואמיר יצאו מהדירה, כשאמיר מחזיק על גופו את הסכין מחוץ לתחום הדירה ולמטרה לא כשרה, וחיכו בסמוך לבניין שבו נמצאת הדירה לבואו של המתלונן.

יא. בשעה 21:40 או בסמוך לכך, הגיע המתלונן יחד עם אחיו שאכר אבו רומי (להלן: "שאכר"), ברכב של שאכר (להלן: "הרכב") סמוך לבניין שבו נמצאת הדירה, שם פגשו המתלונן ושאכר את אמיר ואת איילת.

יב. המתלונן ושאכר יצאו מהרכב. באותו זמן ניגשה איילת לשאכר ולקחה אותו הצידה על מנת לדבר אתו. המתלונן ואמיר עמדו ליד הרכב ודיברו ביניהם.

יג. בזמן שהמתלונן ואמיר מדברים, הגיע יניר כשהוא מחזיק בידו מחוץ לתחומי הדירה ולמטרה לא כשרה, סכין מטבח בעלת ידית צהובה ולהב באורך כ- 9 ס"מ, ורץ לעבר המתלונן בצורה מאיימת ובכוונה להפחידו.

יד. משהבחין אמיר ביניר רץ לעבר המתלונן, ניגש אמיר ליניר על מנת לתפוס אותו. באותו זמן, הוציא המתלונן מהרכב בקבוק מזכוכית וזרק אותו לעבר יניר, אך לא פגע בו.

טו. המתלונן ניגש לרכב והחל לחפש חפץ נוסף על מנת לזרוק אותו על יניר. באותו זמן הגיע אמיר אל מאחורי גבו של המתלונן, ודקר אותו שלא כדין באמצעות הסכין, במותנו הימני.

טז. מיד לאחר מכן, ברחו הנאשמים מהמקום.

יז. המתלונן הובהל לבית חולים רמב"ם, שם אובחן אצלו אצלו טראקט העובר דרך האונה הימנית של הכבד. כמו כן, הודגם התעבות של הפלקסורה הימנית, ונצפתה הפרעה קלה בתפקוד הכבד על רקע חבלת הכבד. המתלונן אושפז בבית חולים רמב"ם מיום 6.4.15 ועד ליום 11.4.15.

יח. במעשיהם המתוארים לעיל, החזיקו הנאשמים סכינים מחוץ לתחום ביתם ולא הוכיחו כי החזיקו אותם למטרה כשרה, יניר איים על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופו בכוונה להפחיד אותו, אמיר חבל במתלונן חבלה חמורה שלא כדין כשהוא נושא נשק קר.

הסדר הטיעון

5. במסגרת הסדר הטיעון (שנעשה על דעת המתלונן) הסכימו הצדדים, כי יושת על אמיר מאסר בפועל למשך 18 חודשים, בניכוי ימי מעצרו וכן ייגזר עליו מאסר מותנה, לפי שיקול דעת בית המשפט.

הצדדים לא הגיעו להסכמה לגבי אופן הפעלת מאסר על תנאי בן 12 חודשים, התלוי ועומד נגד אמיר. סוכם שהמאסר על תנאי יופעל וכי המאשימה תטען להפעלתו במצטבר לעונש המאסר עליו הוסכם ואילו הסנגור יטען להפעלתו בחופף לעונש זה.

טיעוני המאשימה

6. המאשימה הגישה טיעונים בכתב ובאת כוחה הוסיפה טיעונים בעל פה. בפתח טיעוניה הכתובים ציינה ב"כ הנאשם את עברו הפלילי של הנאשם, הכולל 5 הרשעות בתיקים רבים, במגוון רחב של עבירות רכוש, אלימות וסמים.

לחובתו מאסר על תנאי, שנגזר עליו ביום 21/10/13, לאחר שהודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גניבה, לפי סעיפים 383+384 לחוק העונשין ושווד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) + לחוק העונשין, בת"פ 564-04-13 בביהמ"ש המחוזי בחיפה.

לאחר שהומצא לו תסקיר שירות המבחן גזר עליו ביהמ"ש (כבוד השופט אמיר טובי) 26 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת שווד, או עבירה שיש בה יסוד של אלימות מסוג פשע (להלן: "**המאסר המותנה**").

7. בטיעוניה הסבירה ב"כ המאשימה את הסדר הטיעון, בקשיים ראייניים הקיימים בתיק. עם זאת הבהירה, תוך שהפנתה לפסיקה, כי העונש עליו הוסכם, במסגרת הסדר הטיעון, אינו נמוך באופן חריג, אלא הוא מצוי ברף התחתון של מתחמי ענישה, שנקבעו לעבירות דומות.

לעניין הפעלת המאסר המותנה הפנתה ב"כ המאשימה לסעיף 58 לחוק העונשין, שם נקבע כי יש להפעיל מאסר על תנאי במצטבר למאסר המוטל באותו תיק וטענה, כי לא קיימים במקרה זה נימוקים המצדיקים הפעלתו בחופף.

בעניין זה מדגישה ב"כ המאשימה את עברו הפלילי המכביד של הנאשם שהוא, כלשונה, "עבריין סדרתי", שהאלימות היא דרך חייו ואשר לא היה בעונשים שהושתו עליו עד כה, כדי להרתיעו מלבצע את העבירה דנן.

עוד נטען, כי הנאשם השתחרר ממאסרו האחרון רק ביום 25/1/15 וכבר ביום 6/4/15 ביצע את העבירות דנן וכי הישנות מעשי האלימות המבוצעים על ידו, בזה אחר זה, בסמיכות זמנים תוך הסלמה בחומרתם, כמו גם האלימות בחברה ובכללה "תרבות הסכינאות", מצדיקים הפעלת המאסר המותנה במצטבר.

8. ב"כ המאשימה טענה, כי בהפעלת המאסר המותנה במצטבר, יבהיר בית המשפט לנאשם, שמאסר מותנה אינו המלצה, אלא מאסר המותנה באי ביצוע עבירה וכאשר הוא שב וחוזר ומבצע עבירות ואף מסלים מעשיו, הטעמים להפעלת עונש בחופף אינם מתקיימים ויש להפעילו במצטבר.

ב"כ המאשימה ציינה את העונשים הקבועים בצד העבירות בהן הורשע הנאשם והפנתה לפסקי דין המגנים את "תת-תרבות הסכין" וקוראים להילחם בה באמצעות עונשים מרתיעים.

סופו של דבר, ביקשה ב"כ המאשימה, כי בנוסף להפעלת המאסר המותנה במצטבר, יושת על הנאשם עונש מותנה נוסף, לתקופה ארוכה.

טיעוני הסנגור

9. אף הסנגור, עו"ד אביטן, ביקש כי אכבד את הסדר הטיעון ואשית על הנאשם 18 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו, מיום 4/5/15. לדבריו, מדובר בעונש המצוי מעל הרף התחתון של מתחם העונש ההולם.

לעניין המאסר המותנה טען הסנגור, כי מתקיימים טעמים מיוחדים, המצדיקים את הפעלתו, כולו בחופף לעונש המאסר עליו סוכם בהסדר הטיעון ואלה הם:

הודאת הנאשם במיוחס לו, אשר חסכה זמן שיפוטי יקר והעובדה שהוא הביע חרטה ולקח אחריות על מעשיו. בנוסף, המתלונן, בעדותו בביהמ"ש, הביע גישה סלחנית כלפי הנאשם וב"כ המאשימה ציינה שההסדר הוא על דעתו.

טעם נוסף שציין הסנגור הוא אחידות הענישה. בעניין זה צוין, כי באירוע היה מעורב גם יניר, אחיו של הנאשם וכי בגזר דינו של יניר הופעל מאסר מותנה בן 5 חודשים, כולו בחופף למאסר שנגזר עליו בתיק זה ובסופו של יום הושתו על יניר 6 חודשי מאסר לביצוע בעבודות שירות.

הטעם האחרון שציין הסנגור הוא, הקשיים הראייתיים, כמו גם העובדה שהנאשם השני בתיק הוא אחיו של אמיר, עמו הגיעה המאשימה להסדר טיעון נפרד, באופן שהעמיד את אמיר בפני עובדה מוגמרת, על כל המשתמע מכך, לרבות ויתור על זיכוי אפשרי.

נוכח הטעמים הנ"ל, ביקש הסנגור כי, במקרה מיוחד זה, אסטה מהכלל ואורה על הפעלת המאסר המונה במצטבר לעונש של 18 חודשי מאסר, עליו הוסכם במסגרת הסדר הטיעון.

דבר הנאשם:

10. הנאשם אמר שהוא אני מצטער על כל מה שעבר עליו. לדבריו, הוא עבר הרבה דברים בגיל צעיר וכיום הוא אינו רוצה להיות "במקומות האלה". כיום שי לו בת זוג עמה הוא עומד להתחתן וברצונו להתחיל חיים חדשים.

גזירת הדין

11. מדובר באירוע חמור, אשר אירע (כמפורט לעיל) בשל עימות בין המתלון לאמיר, על רקע חברותו של המתלון עם חברתו לשעבר של אמיר.

למעשה, המתלון היה זה שהחל את האירוע, שהתרחש בדירתו של ינר, בכך שהחל לדחוף את ינר ולגדף אותו. בחלק השני של האירוע, אשר אירע לאחר שהמתלון ביקש לחזור לדירה, התעצם חלקו של ינר, אשר המתין, מחוץ לבניין, לבואו של המתלון, בעודו מחזיק סכין על גופו, באמצעותו, דקר, בסופו של דבר, את המתלון.

מנגד, יש לזקוף לזכותו של ינר את העובדה שהוא ניגש לאמיר, שהחזיק גם הוא בסכין ופנה אל המתלון בצורה מאיימת, על מנת לתפוס אותו. בשלב זה, שוב גרם המתלון להסלמת האירוע בכך שהוא הוציא מהרכב בו הגיע למקום, בקבוק זכוכית, זרק אותו לעברו של ינר וניגש שוב אל הרכב על מנת לחפש חפץ נוסף כדי לזרוק אותו על ינר. רק בשלב זה ניגש אמיר אל המתלון ודקר אותו.

אמנם, אין לראות בהתנהגות המתלון משום הצדקה כלשהי למעשיו של אמיר, אולם יש בכך כדי להפחית, במידה מסוימת, מחומרת נסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע אמיר.

12. בנסיבות אלה, אף אני סבורה, שעונש המאסר בן 18 החודשים, עליו סיכמו הצדדים בהסדר הטיעון, מצוי בתוך מתחם העונש ההולם, אם כי ברף התחתון שלו.

אשר לגזירת העונש בתוך המתחם, יש לציין, תחילה את עברו הפלילי המכביד מאד של אמיר, אשר כולל 5 הרשעות, שתחילתן בעת היותו קטין. מדובר, למעשה, ב- 18 תיקי עבירה, בהן הורשע אמיר בעבירות שונות - עבירות סמים, רכוש ואלימות מסוגים שונים, שחלקן חמור ביותר. אמיר ריצה בעבר עונשי מאסר, אך בכל פעם, זמן לא רב לאחר שחרורו, חזר לסורו והמשיך לבצע עבירות. העבירות האחרונות בהן הורשע - עבירה של שוד

בנסיבות מחמירות, על פי סעיף 402(ב) לחוק העונשין ועבירת גניבה, בוצעו על ידו ביום 18/3/13 ובגין נגזר דינו, ביום 21/10/13 ל- 26 חודשי מאסר (לאחר שגם שם הופעל מאסר על תנאי). משנה חומרה יש לראות בכך, שאת העבירות דן הוא עבר חודשים ספורים לאחר שחרורו מהמאסר הנ"ל.

אסכם ואומר, כי גם כאשר מביאים בחשבון את כל השיקולים לזכות הנאשם ובכלל זה את הודאתו, שחסכה זמן שיפוטי יקר, את החרטה שהביע בפניי ואת נסיבותיו האישיות, כמו גם את פגיעת העונש בו, במשפחתו ובבת זוגו, העונש עליו סיכמו הצדדים הוא עונש מקל.

13. לעניין כיבוד הסדרי טיעון והשיקולים שעל ביהמ"ש לשקול בשקלו אם לכבד הסדר המוצג בפניו ראוי, אכן, לציין כי כיבוד הסדרי טיעון הוא הכלל וכי חריגה מכך תיעשה רק במקרים חריגים, בהם קיימות סיבות טובות לעשות כן. ראוי אמנם להזכיר, בעניין זה, את ע"פ 1958/98 - **פלוני נ' מדינת ישראל**, פד נז(1), 577(25/12/2002), אליו הפנה הסנגור בטיעונו, שם הבהירה כבוד הנשיאה ביניש את הכללים והשיקולים בהתייחס להסדרי טיעון באמרה, בין היתר, כי "קיומו של הסדר טיעון הוא שיקול מרכזי בשיקוליו של בית-המשפט הגוזר את העונש" וכי: "ככלל, בית-המשפט יראה לקיים את הסדר הטיעון, בשל הטעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרי הטיעון".

עוד הובהר שם כי, בין היתר "לשם הערכת מידת ההקלה יהיה על בית-המשפט לשקול, כמידת יכולתו ובשים לב למגבלות הנובעות מהנתונים שלפניו, את מידת הווייתור שוויתר הנאשם נוכח סיכויי ההרשעה או הזיכוי אלמלא ההסדר, אף שהנחת היסוד היא כי הרשעת הנאשם מבוססת על הודית אמת, וכי ההרשעה עומדת איתן על רגליה בלא קשר לראיות שבידי התביעה" וכן עליו להביא בחשבון את "ציפיותיו של הנאשם. נאשם אשר הודה על סמך הסדר טיעון, ויתר על זכותו לניהול הליך, ויתר על הזכות לחקור את עדי התביעה, ואף ויתר על הסיכוי לזיכוי".

14. בשים לב לכל האמור לעיל ובעיקר לקשיים הראייתיים הקיימים בתיק זה, כפי שצינו ב"כ הצדדים, אשר על חלקם יכולתי אף אני לעמוד בעת שמיעת עדותו של המתלונן ובשים לב לציפיותיו של הנאשם ולמדיניות הנוהגת לגבי כיבוד הסדרי טיעון ולכלל השיקולים שפורטו לעיל, סבורה אני שמדובר בהסדר ראוי, המביא בחשבון את כלל השיקולים הרלבנטיים ומאזן ביניהם נכונה ואני מאשרת את ההסדר.

15. אשר למאסר המותנה - אין חולק שהמאסר המותנה הוא בר-הפעלה במקרה דנן והשאלה היחידה היא, האם יש להורות על הפעלתו בחופף, כולו או חלקו, לעונש המאסר עליו הסכימו הצדדים.

סעיף 58 לחוק העונשין קובע, כי במקרים כגון דא, יש להורות על **צבירת** המאסר על תנאי המופעל, לעונש מאסר שהוטל באותו תיק וכי לביהמ"ש יש שיקול דעת להורות על חפיפה (מלאה או חלקית) של העונשים, **מטעמים שירשמו:**

"מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, ישא, על אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית-המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות".

16. נימוקי ב"כ המאשימה, באמצעותם ביקשה לשכנעני לקבוע שכל המאסר המותנה יופעל במצטבר נכונים ומוצדקים היו, לולא הסדר הטיעון והטעמים לו, כפי שפורטו לעיל. במצב בו לא היה נערך הסדר טיעון והראיות היו נשמעות עד תומן והנאשם היה מורשע, אכן נכון היה להורות על ריצוי כל המאסר המותנה, במצטבר.

אולם, לא זה המצב. הנאשם שבפניי הודה במסגרת הסדר טיעון, אליו הגיעו הצדדים נוכח הטעמים שפורטו לעיל. אותם טעמים שהביאו להסדר הטיעון ואותם טעמים, שפורטו לעיל לעניין כיבוד הסדר הטיעון (ולא אחזור עליהם), יפים וטובים הם גם לעניין השאלה אם לחרוג מהכלל האמור בסעיף 58 לחוק ומצדיקים חריגה מהכלל.

17. עדיין יש לשאול, האם ראוי להורות על חפיפת **כל** תקופת המאסר המותנה או שמא רק **חלקה**. בעניין זה אציין, כי הכלל של אחדות הענישה אינו מחייב ואף אינו מצדיק, בנסיבות המקרה דנן, חפיפת כל המאסר המותנה (כפי שנעשה לגבי יניר). זאת, הן נוכח העובדה שהמאסר המותנה שהופעל בגזר דינו של יניר היה בן 5 חודשים בלבד בעוד שנגד אמיר תלוי ועומד מאסר מותנה בן 12 חודשים, הן נוכח כך שיניר לא הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בה הורשע אמיר (שהיא העבירה החמורה אשר בתיק זה). בנוסף, אמנם עברו הפלילי של יניר דיבר לחובתו, אך הוא איננו מכביד כעברו הפלילי של אמיר.

בהביאי בחשבון את כל השיקולים דלעיל, רואה אני לנכון להורות כי 3 חודשים מהמאסר המותנה יופעלו במצטבר והשאר - בחופף.

18. אשר על כן, אני גוזרת על אמיר את העונשים כדלקמן:

א. מאסר בפועל למשך **18** חודשים, בניכוי ימי מעצרו - **החל מיום 4/5/15**.

ב. אני מפעילה את **12** חודשי המאסר על תנאי שנגזרו על הנאשם, ביום 21/10/13, בת"פ 564-04-13 בביהמ"ש המחוזי בחיפה.

אני מורה, כי **3** חודשים מתוך המאסר המותנה ירצו במצטבר לעונש שנגזר על אמיר בס"ק א' לעיל והשאר (9 חודשים) ירצו בחופף.

סה"כ ירצה אמיר 21 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ד. אני גוזרת על אמיר מאסר על תנאי למשך 14 חודשים והתנאי הוא, שלא יעבור בתוך 3 שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג פשע.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"א אדר ב' תשע"ו, 21 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.